

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberste Berufungs- und Disziplinarkommission (Østrig) den 1. april 2009 — Mag.lic. Robert Koller mod Rechtsanwaltsprüfungscommission beim Oberlandesgericht Graz

(Sag C-118/09)

(2009/C 141/48)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberste Berufungs- und Disziplinarkommission

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Mag.lic. Robert Koller

Sagsøgt: Rechtsanwaltsprüfungscommission beim Oberlandesgericht Graz

Præjudicielle spørgsmål

1) Finder direktiv 89/48/EØF⁽¹⁾ anvendelse på en østrigsk statsborger, når denne

a) i Østrig har bestået den juridiske kandidateksamen og fået tildelt den akademiske grad »Magister der Rechtswissenschaften« (juridisk kandidat),

b) derpå i henhold til et anerkendelsesdokument udstedt af Kongeriget Spaniens Ministerium for Uddannelse og Videnskab efter aflæggelse af supplerende prøver ved et spansk universitet, hvor studietiden imidlertid udgjorde under tre år, fik ret til at anvende den — med den østrigske faglige titel ligeværdige — spanske titel »Licenciado en Derecho«,

c) ved optagelse som medlem af Advokatsamfundet i Madrid fik ret til at anvende den faglige titel »abogado« og faktisk, dvs. inden indgivelsen af ansøgningen, i tre uger og med hensyn til [org. s. 2] tidspunktet for førsteinstansens afgørelse i højst fem måneder, har udøvet advokaterhvervet i Spanien.

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

Er en fortolkning af EuRAG's § 24, hvorefter erhvervelsen af et østrigsk juridisk eksamensbevis samt den efter aflæggelse af supplerende prøver ved et spansk universitet i en periode på mindre end tre år opnåede ret til at anvende den spanske faglige titel »Licenciado en Derecho«, ikke er tilstrækkelig til at give adgang til at aflægge egnethedsprøve i Østrig i henhold til EuRAG's § 24, stk. 1, uden bevis for den efter national ret (RAO's § 2, stk. 2) krævede praksis, selv om sagsøgeren i Spanien, uden et tilsvarende praksiskrav, har ret til at anvende den faglige titel »abogado« og dér inden ansøgningen har udøvet erhvervet i tre uger og med

hensyn til tidspunktet for førsteinstansens afgørelse i højst fem måneder, forenelig med direktiv 89/48/EØF?

⁽¹⁾ EFT L 19, s. 16.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 1. april 2009 — Société fiduciaire nationale d'expertise comptable mod Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Sag C-119/09)

(2009/C 141/49)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Société fiduciaire nationale d'expertise comptable

Sagsøgt: Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Præjudicielt spørgsmål

Tilsligter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked⁽¹⁾, for de lovregulerede erhverv som det omhandler, at forbyde ethvert generelt forbud, uanset hvilken handelsbrug, der er tale om, eller giver det medlemsstaterne mulighed for at fastholde generelle forbud for visse handelsbrug såsom dørsalg?

⁽¹⁾ EFT L 376, s. 36.

Sag anlagt den 1. april 2009 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-120/09)

(2009/C 141/50)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved M. van Beek og J.-B. Laignelot, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Belgien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald⁽¹⁾, idet det ikke har gennemført artikel 2, litra f), j) og k), i samt bilag III, punkt 4, litra C), til dette direktiv i vallonsk ret.
- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Kommissionen har anført to klagepunkter til støtte for søgsmålet.

Dels foreholder Kommissionen sagsøgte, at det ikke i regionen Vallonien har gennemført begreberne »underjordisk opbevaring«, »gas fra deponeringsanlæg« og »eluat«, som er fastsat i artikel 2, litra f), j) og k), i direktiv 1999/31/EF om deponering af affald, i national ret. Kommissionen har fremhævet, at disse begreber er væsentlige, idet der er tale om nøglebegreber i forhold til direktivets anvendelse, som også gentages i andre bestemmelser udstedt i henhold til og under anvendelse af direktivet.

Dels har sagsøgeren kritiseret det forhold, at vallonsk ret ikke indeholder nogen bestemmelse om udløsningstærskler, ud fra hvilke det kan vurderes, om et deponeringsanlæg har forårsaget en betydelig forringelse af grundvandskvaliteten. Bestemmelsen i punkt 4, litra C, i bilag III til direktivet, som forudsætter, at sådanne udløsningstærskler er fastlagt, er af afgørende betydning for en effektiv kontrol med grundvandskvaliteten og dermed for miljøbeskyttelsen, som er direktivets hovedformål.

⁽¹⁾ EFT L 182, s. 1.

Sag anlagt den 1. april 2009 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-121/09)

(2009/C 141/51)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved W. Wils og C. Cattabriga, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Italienske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 i direktiv 90/314/EØF⁽¹⁾.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

1. Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 i direktiv 90/314/EØF ved at fastsætte en frist på tre måneder fra den planlagte afslutning på rejsen til hos garantifonden for forbrugere af pakkerejser at indgive anmodning om intervention.
2. Artikel 7 i direktiv 90/314/EØF bestemmer, at den rejsearrangør og/eller formidler, der er part i kontrakten, skal godtgøre, at han stiller tilstrækkelig garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af forbrugeren. Ifølge den fortolkning, der er givet heraf i fællesskabsretspraksis, pålægger denne bestemmelse medlemsstaterne en resultatforpligtelse, hvilket indebærer, at pakkerejsende får ret til en effektiv beskyttelse mod risikoen for rejsearrangørens insolvens eller konkurs, og navnlig tilbagebetaling af erlagte beløb samt hjemtransport.
3. Direktivets artikel 8 gør det muligt for medlemsstaterne at vedtage strengere bestemmelser, men kun når disse giver forbrugeren en videregående beskyttelse.
4. Ifølge de oplysninger, de italienske myndigheder har givet i løbet af overtrædelsesproceduren, har den omhandlede italienske lovgivning i det foreliggende tilfælde til formål på statsbudgettet at sikre muligheden for at få tilbagebetalt de til forbrugerne udbetalte beløb og dermed at beskytte statens økonomiske interesser snarere end at sikre forbrugere af pakkerejser en videregående beskyttelse.
5. Uanset at Kommissionen forstår Italiens interesse i at sikre en forsvarlig og afbalanceret forvaltning af garantifonden ved at gøre garantifondens regressøgsmål over for rejsearrangørerne nemmere, mener Kommissionen, at en sådan foranstaltning — hvorved en bindende frist fastsættes for hos garantifonden at indgive anmodning om intervention — indfører en betingelse, der kan fratage forbrugeren rettigheder, som er garanteret ved direktiv 90/314.
6. Som de italienske myndigheder har gjort gældende, kan forbrugeren ganske vist indgive sin anmodning om intervention hos garantifonden, så snart forbrugeren har kendskab til de omstændigheder, som risikerer at bringe kontraktens gennemførelse i fare. For at gøre brug af denne mulighed er det imidlertid nødvendigt, at forbrugeren først har det pågældende kendskab. Hvis man ser bort fra de tilfælde, hvor rejsearrangørens konkurs er almindelig kendt, fordi der er afsagt konkursdekret, er forbrugeren i de fleste tilfælde uvidende om arrangørens økonomiske situation. Det er derfor naturligt, at forbrugeren først vender sig til rejsearrangøren for at få tilbagebetalt de erlagte beløb ved at tilsende denne en skrivelse — eventuelt en rykkerskrivelse — og derefter et betalingspåbud. Når der hos garantifonden indgives anmodning om intervention, risikerer man således, at den frist på tre måneder, som er fastsat i artikel 5 i det ministerielle dekret nr. 349/1999, for længst er overskredet med den følge, at forbrugeren fratages rettigheden til tilbagebetaling af erlagte beløb.